

Forhandlinger i Gang. Nu siger det ærede Medlem Hr. Einer Jensen, at han ved nok, hvad det er at have en Minister — der ikke er Socialdemokrat formentlig — til Formidler ved saadanne Forhandlinger; det ærede Medlem har gjort sine Erfaringer. Jeg erindrers overordentlig vel de Forhandlinger, der den Gang førtes. De førtes til Dels med det ærede Medlem og ogsaa med hans Kolleger, men det, der mest har fæstnet sig hos mig som Resultat af vort, jeg ved ikke, om jeg tør bruge Udtrykket „Samarbejde“ i denne Forbindelse, for det ærede Medlem trak saa godt han kunde til den anden Side, var dette, at ud af disse Forhandlinger kom der Arbejde for et stort Antal lediggaaende Keramikere, medens det ikke var sket, hvis saadant Arbejde ikke var sat i Gang. Det drejede sig om Tilvebringelse af billige Porcelænsformer til Hotelbrug, Porcelæn, hvis Fremstilling ikke krævede den Faguddannelse, som Fremstillingen af Kunstprodukter stillede Fordring om, og som maatte udføres til lavere Pris, for at man kunde konkurrere med den tyske Produktion paa det skandinaviske Marked. Det lykkedes som Resultat af disse Forhandlinger at faa en saadan Produktion sat i Gang her i Landet, om end det som Følge af det ærede Medlems og hans Kollegers Bestræbelser først skete paa et Tidspunkt saa sent, at der blev Adgang for adskillige, som havde sluttet Kontrakt om saadanne Porcelænsleverancer, til at opsigse disse Kontrakter, saaledes at Produktionens Omfang blev væsentligt mindre, end den vilde være blevet, om det hele havde formet sig glattere, end Tilfældet blev. Og hele dette Postyr satte man saamænd i Gang, jeg tror det var for 2 Ø. i Timen, og til syvende og sidst knyttede hele Protesten sig til Timelønnen for 4 Arbejdsmand, som gik og fejede ude i Porcelænsfabrikken „Norden“s Gaard. Jeg erindrers særdeles vel disse Forhold, jeg vedkender mig min Indsats paa dette Omraade, og jeg tror, den var nyttigere for de ledige Keramikere, end det vilde have været, om det ærede Medlem Hr. Einer Jensen og hans Kolleger havde faaet deres Planer fremmet.

Men naar vi nu maner Parterne til at gaa ind i en saadan Forhandling, saa er det Raab, der lyder til os, Ordet: Løntrykkere! I har ikke anden Interesse end at skruer Arbejdslønnen ned! Og det raaber man til Trods for, at Regeringen aldeles ikke i sin Besvarelse af de Henvendelser, der er rettet til den, eller hvor den offentligt har udtalt sig om dette, har vendt sig ensidigt mod

Arbejdslønnen. Heller ikke ved de Undersøgelser, som vi har foretaget paa forskellige industrielle Omraader for at faa klaret Aarsagerne til Arbejdsledigheden, har vi, efter at vi har faaet Rede paa disse Forhold, ensidigt peget paa Arbejdslønnen, men vi har henvist til Nødvendigheden af, at man her i Landet naaede til Produktionsomkostninger, som laa væsentligt lavere, ved en Nedbringelse paa alle de Omraader, som er bestemmende for Generalomkostningerne ved Produktionen. Her er Tale baade om Kapitalens Krav, om Tantiømer, om Direktørlønninger, om alt dette, som det ærede Medlem Hr. Einer Jensen har opholdt sig ved, og som han mente man først skulde tage fat paa. Her er Tale om Handelsomkostninger, og i denne Forbindelse opstaar hele Spørgsmaalet om Mulighed for at finde Koncentrationsformer paa en Række forskellige Produktionsomraader, saaledes at man ikke mindst for Handelsomkostningernes Vedkommende kunde naa til væsentlige Nedsættelser. Og i denne Forbindelse er der naturligvis ogsaa peget paa, at Lønningernes Andel i Generalomkostningerne ved en saadan samlet Overvejelse selvfølgelig ikke kunde forblive intakt.

Nu har det ærede Medlem Hr. Einer Jensen givet en Skildring af Lønforholdene her i Landet, og han har gentaget de C. F. Madsenske og Stauningske Paastande om, at der virkelig er sket en Nedsættelse af Lønningerne her i Landet, som ligger over den Nedsættelse, som Pristallet har udvist i Perioden fra 1921 til nu. Det kan gerne være, at der er sket en saadan Nedsættelse; jeg vil slet ikke bestride, at Lønningerne kan være gaaet 39 pCt. tilbage, medens Pristallet kun er gaaet 33 pCt. tilbage. Det er muligt, at dette er rigtigt. Men det er for en Bedømmelse af Situationen i Virkeligheden ganske betydningsløst, thi det er jo ikke Spørgsmaalet om, hvilken Vej man er naaet, der er det afgørende, man maa ogsaa se paa, fra hvilket Udgangspunkt denne Bevægelse er gaaet. Og hvis man da tror, at man kan klare Sagen ved at vælge et Udgangstidspunkt præget af Unormalitet, af Inflation, af Lønrobring, som man til Dels gennem Krigsaarene, til Dels og navnlig under Efterkrigsaarene havde vundet — hvis man tror, at man kan bruge dette som Udgangspunkt til at begrunde den Halstarrighed, med hvilken man tager paa dette Spørgsmaal fra Arbejderledernes Side, saa tror jeg, at man i det lange Løb vil blive belært om, at man tager fejl, thi hvis ikke vi naar til en Kursændring indenfor vor samlede Pro-